

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Πώς πέθανε ο πολύς Θεοδοσίου. 'Η τελευταία του 'Αποκρηά και το κύνειο του άμαζ. Τό δωρο του ποιητή Δροσίνη σε μιά μικρούλα. 'Η τελευταίες ημέρες και ο θάνατος του 'Αδαμαντίου Κεραή. 'Η πρόσληψις του Β. Γαβριηλίδου ως συντάκτου στην «'Εφημερίδα των Σζητησεων». 'Η γκαφα του Τέλη Πετοάλη. Οι 'Ελληνες του Παρισιού άνασταται. κλπ. κλπ.

ΜΑ ο περίφημος 'Αποκρηάτικός τύπος των 'Αθηνών μακροτης Θεοδοσίου, έφτασε στα τελευταία του, άπεροφη ή ένα σπατάκι που είχε στα Πετρώαλα και κατέπεσαν εκεί, στεροόμενος των πάντων.

'Ο άνθρωπος της χαράς και της ευθυμίας περνούσε τόμα πολύ δύσκολα και σκληρά τις τελευταίες του ημέρες. Μή υποζώντας να έρωσθη, έστερετό και αυτόν των φαρμάκων, που τού έγραφαν οι γιατροί στις συνταγές του για την άφροσάτια του.

'Ετσι έφτασε και ή 'Αποκρηά, που ήταν ή τελευταία 'Αποκρηά της ζωής του. 'Αλλα μορφοσε ο Θεοδοσίου να μείνη στο κρεβάτι της 'Αποκρηά :

Μπορούσε να λιποτακτής ο άνθρωπος αυτός της ευθυμίας από τη γενική χαρά :

Μισοπεθαμένος, λοιπόν, σύνθηξε την προτελευταία Κυριακή της 'Αποκρηάς εκείνης ως την πλατεία του Ψυχού ή έκει, με φωνή οβσσιμένη, προαγγιγγιζε, με στίχους, τó τέλος του, που ήταν προσεχές :

Δεστε με πός κατάνηρα, θά ούσω ο' ένα μήνα, και πειά δέν θά με ξαναδής, στους θρόμους σου, 'Αθηνά !..

Και πράγματι, έπειτα από λίγων καιρού ο πολύς Θεοδοσίου άπέθανε.

Μιά φορά μιά μικρούλα κα ζωοτιμένη δεσποινίς ρώτησε τον ποιητή κ. Γεώργ. Δροσίνη τί δωρο θά ήθελε να...του ζωοίτη την Προτοκορυνά. Κι' εκείνος της άπάντησε...έγγράφους και έμμετρος, πάρα πολλά... ποιητικά δηλαδή :

Τι θέλω, μ' έρωτάς, να μου χαρίσης, μικρούλα μου. Μιά τόσο σ' άγαπά, που είνε φόβος μήν...χρωσκόπησης, δν δώσης από δια θα σου πώ, θέλω τά...καστανά σου τά ματάκια, θέλω τά ξέπλεκά σου τά μαλλιά,

θέλω τά γελαστά σου τά χελιάκια, θέλω την άπαλή σου άγκαλιά, θέλω... Μά τί κακίονεις ; Στάσου, τί κλάς ; 'Ετσι τó είπα, χαροτά, γέλασε πάλι, γέλο στα σωστά σου, αυτό τό δωρο μόνο σου ζητώ !..

Είνε άγνωστο άν ή δεσποινίς του καιρού εκείνου γέλασε ή λιπήθηκε, γιατί ο ποιητής άρέσθησε σε τόσο λίγο τό τέλος !..

'Ες ποίημα αυτό κατόπι συμπιερέλψηφθι στη συλλογή του κ. Δροσίνη «'Ιστοί 'Αράγνης».

'Ο Κοραής, καθώς είνε γνωστό, πέθανε στο Παρίσι από κάταγμα, που έπαθε πέμτοτας, καθώς έφηγε τον καιρέ του, μέσα στο φτωχικό δωμάτιό του.

Βασανιτήρες δέ όσωπο να πεθάνη 22 ημέρες. Περίμενε, όστόσο, γαλήνια τον θάνατο, μί βγάζοντας κανένα παράπονο από τό στόμα του. 'Επανελάμβανε μόνον συχνά, νύχτα και μέρα, τον 136ον ψαλμό :

«'Επί ποταμών Βαβυλώνος, έχει ξεαθίσιαιεν και έλαίσαιεν, έν τώ μνησθείναι ήμάς την Σιών β...»

Λίγο πριν πεθάνει, στήλωσε τά βαθυλωμένα από την αδυναμία μάτια του — είχε γίνει πειά πολύ αδύνατος — σε μιά άσρη του τοίχου και ψιθύριζε, σάν κάτι ναβόλεπε :

—Πατοίς !.. Πατοίς !.. 'Ο σμυλιότης τον Κ. Πατιζιός, που καθόταν σε μιά καρέκλα δίπλα του, κοντά τό προσκέφαλό του, και περίμενε τις τελευταίες του στιγμές, για να τού κλείσει τά μάτια, πλίστασε κοντά τό πρόσωπο του έτοιμοθάνατου και τόν ρώτησε :

—Τί θέλεις, διδάσκαλε. 'Ο Κοραής επανέλαβε τότε πό δυνατά την λέξι : —Πατοίς !.. Φαίνεται δέ πως για να τό πη αυτό συνεχέντροσε τις τελευταίες δυνάμεις που τού άπομέναν.

Συγγρόνος άντικρισε απέναντί του μιά μεγάλη εικόνα του ρήτορος Δημοσθένους, την όποιαν είχε χρωμασίμενη στον τοίχο, και ζωοίζοντάς την, έψέλλισε :

—Νά, αυτός ήταν άνθρωπος !.. Και ζωοίς να πη άλλη λέξι, έγειρε το πρόσωπό του και άφηξε ήσυχά-ήσυχά την τελευταία του πνοή !..

'Ο Κοραής πέθανε στις 2 τό άπόγευμα της 19 Μαρτίου του 1833, κατά περιεργον δέ σύμπτωσης, την 19ην ήμέραν, άκριβώς, από της πτώσεως του.

Θέλετε να μάθετε πός άνηγγέλη ή πρόσληψις του Γαβριηλίδου ως συντάκτου της «'Εφημερίδος των Σζητησεων», όταν, φεύγων την δίοιν των Τούρκων από την Κωνσταντινούπολη, κατέρυγε στην 'Αθήνα;

Τό παίνομιε από τό τότε φύλλο της έφημερίδος : «Είς την σύνταξιν της «'Εφημερίδος των Σζητησεων» προσελήθη ο κ. Βλασσος Γαβριηλίδης, τέως εκδίδων έν Κωνσταντινούπολη την «Μεταρρυθμίσιον», νέος εκπαίδευτος, δοκιμασθείς έν τώ δημοσιογραφικώ άγώνι και γνωστός εκ πολλών φιλολογικών έργων του. Τώ εύχόμεθα καλήν προκοπήν.»

Κάποτε στη Βουλή έγινε μιά σπουδαία πολιτική διαλογική μονομαχία μεταξύ Τριζοκίτη και Δηληράνην. Είχε δέ γίνει τόσος θόρυβος σχετικός στις έφημερίδες, που από την φημοροσίαν που θά επακολουθόυσε στη Βουλή, οι έξω 'Ελληνες έφοβόυντο μήπως γίνονιν ταραχά στην 'Αθήνα.

'Η γενική άνησυχία έτάραζε και τόν τότε 'Ελληνα πρόξενον στο Παρίσι Κοιπούτη, ό όποιος ήταν στενός φίλος του πρό τινον έτών άποθανόντος γνωστού τύπου των 'Αθηνών και άειδαλλούς γεροντοπαλληκαρου Τέλη Πετοάλη.

Γιά να μάθη λοιπόν τί συνέβαινε στην 'Αθήνα, ό Κοιπούτης τηλεγράφησε τόν Πετοάλη :

«Τηλεγραφιέ βότ σάμπρ.»

Αηλαδή : «Τηλεγράφεστε άποτέλεσμα ψηφοφορίας Βουλής.» 'Ο Πετοάλης όμως, άφηρημένος και μή προσεξάς καλά τό τηλεγράφημα, ένόμισεν ότι ο πρόξενος του τηλεγράφουσε :

«Τηλεγραφιέ βότρ σάμπρ.»

Αηλαδή : «Τηλεγραφεστε άριθμόν δωματίου σου.»

Και έσπευσε να τηλεγραφήσει στον Κοιπούτη την...διευθίνσι ότη : «Παλαιολόγ άν.»

Αηλαδή : «'Οδός Παλαιολόγου 11.»

'Όταν έλήφθη στο Παρίσι τό τηλεγράφημα αυτό, έτρόμαζε και άνεστατώνη ή έκει 'Ελληνική προκρία και ο πρόξενος, γιατί νόμισαν ότι θά έγιναν τρομερές ταραχές στην 'Αθήνα και ότι διά τόν φόβον πιθανής λογοκρισίας, ό Τέλης τού τηλεγράφου συμβολικώς, θέλον, δηλαδή να ειπή ότι στις 'Αθήνας συμβαίνονιν πράγματα όμοια με εκείνα που συνέβησαν έπί...Παλαιολόγου τού ένδεκάτου !..

Κατέβασαν λοιπόν λεξικά διάφορα και ιστορίες, για να ίδοιν τί συνέβη έπί Παλαιολόγου τού ένδεκάτου, άλλα δια βιβλία και άν έρευνησαν, δέν μπόρεσαν να βρουν τί έπί τέλους συνέβη έπί τού μυστηριώδους αυτού Παλαιολόγου.

'Ετσι ο πρόξενος άναγκάσθηκε να ξανατηλεγραφήσει :

«Τηλεγραφιέ βότ σάμπρ.»

—Περιεργος άνθρωπος αυτός ο Κοιπούτης, είτε ο Τέλης, όταν έλαβε και αυτό τό τηλεγράφημα. Γιατί φρονεί, καλά και σώνει, τί διευθίνσι μου !..

Και έσπευσε να ξανατηλεγραφήσει, έπειγόντος τή φορά αυτή : «Παλαιολόγ άν.»

Σας άφήνομιε να φαντασθήτε πειά τή...συνέχεια...

Μιά φορά, στό 1890, κατά τις προαιμονές των εκλογών τού Σεπτεμβρίου, ή «'Αξροβήτης» θέλησε να ζωοίη μιά καυτήναι καυτήναι ότη Τριζοκίτη.

'Ανοίξε λοιπόν τις στήλες της και ρωτούσε τόν κόσμο τί ιδέαν έχει για τόν Τριζοκίτη.

«Τά ύ έέρ, ως έγραφε, και τά κα τ ά.»

'Εκαμι, λοιπόν, μεγάλες εξάστηλες προηρώξεις, τας όποιας επέραφεν : «ΑΙ άνακρίσεις τ ής «'Α κ ρ ο π ο λ έ ω ρ η, και ζωοίσε τον λαόν ως έξη, για να πη την γνώμη του :

«Ο κ. ΤΡΙΚΟΠΗΣ ΚΡΙΝΟΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ.—ΔΟΥΝΑΙ ΚΑΙ ΛΑΒΕΙΝ

'Τι φρονόιν αι...γυναίκες, οι υπιοτεκέδες, οι έπιστομους, οι καθηγηται, οι δικηγόροι, οι λατροι, οι κοιτηται, οι τραπέζαται, οι έμποροι, οι χρωματισται και παντοδύλαται, οι άμπελσταται, οι...κουρτοπακιδες, οι ταδερνάρηδες, ΥΠΕΡ και ΚΑΤΑ τού Τριζοκίτη !..»

Και οι 'Αθηναίη άπάντησαν κανένα άναλόγως των πολιτικών του φρονημάτων...

